

„...erre hívtalak el titeket, hogy tanítsátok egymást”

Interjú Lugosi Lilivel

A hit mindig is központi kérdés volt számomra és egész eddigi életemet végig kísérte. Az Istenbe vetett hit és végtelen szeretete segít át minket a nehéz időszakokon. Lugosi Lilit 2017 novemberében szentelték lelkésszé, a vele készített interjú során arra voltam kíváncsi, hogy miért választotta ezt a hivatást, mit jelent számára a közösségében végzett munkája, és hogy melyek voltak az eddigi legnagyobb sikerei és kihívásai munkája során.

Balogh Vivien: *Miért választottad ezt a hivatást?*

Lugosi Lili: Nem éppen egy hétköznapi családból származom, édesanyám német származású, édesapám magyar. Amikor anyukám ösztöndíjjal tanult Magyarországon, akkor találkoztak, és a kettőjük között kialakuló szerelem hatására költözött ide, és házasodtak össze. Idillinek nevezhető, igazán szerető családban nőttem fel, ám három éves koromban megbetegedtem. Anyukám korábban nem járt gyülekezetbe, ám ekkor arra gondolt, hogy eljött az idő, hogy ezen változtassunk, a mi családunk is tartozzon egy közösséghez. Azt hiszem, hogy a családom a betegségem miatt kezdett el érdeklődni a hit iránt, és kezdtek el templomba járni. Innentől kezdve a gyülekezet tagjai imádságban hordoztak engem, hogy kérjék gyógyulásom érdekében az Isten segítségét, mert sokáig nem lehetett tudni, hogy mi a bajom. Csak később derült ki, hogy epilepsziás vagyok. Igazából ez a lelki útra való lépésem, az indulásom története. Elmondhatom, hogy megtérésünkkel egy családra is leltünk a gyülekezetben, minden

ünnepet és minden egyes hétvégét együtt töltöttünk. Az én álmom az volt, hogy fuvolista legyek, Vácra kerültem zeneművészeti szakközépiskolába, de amit igazán kerestem, és amire igazán vágytam nem találtam meg, nem tudtam a zenében kiteljesedni. De elfogadtam, hogy minden kezdet nehéz. Teltek a hónapok, és nem volt semmi változás. Tizenhat éves voltam, amikor a nyári szünetben a barátaimmal elmentünk közösen egy táborba, itt volt az első istenélményem, ebben a szerető közegben éreztem először Isten jelenlétét és szeretetét. Egy este a közös áhítat közben megmagyarázhatatlan jó érzés fogott el, és arra gondoltam, hogy bárcsak örökre megmaradna ez a jó érzés, hiszen ez az érzés jobb, mint bármi, amit életemben eddig éreztem. Isten irányt mutatott nekem, hogy az én feladatom az, hogy hirdessem az igéjét. Én mérnök családból jöttem nálunk mindenki, én magam is, nagyon racionálisan gondolkodunk. Először azt hittem, hogy csak kiutat keresek magamnak, mert nehéz a zenész pálya. De végül úgy gondoltam, hogy adok egy esélyt Istennek, az ige utat fog nekem mutatni. So-

B. V.: *Ki a példaképed?*

L. L.: Több lelkészre is felnézek, de valójában az a célom, hogy szeretettel, lendülettel és hittel építsem ki a gyülekezetemet. A legfontosabb a szeretet, egy olyan közösség kialakítása, akik tényleg szeretik társaikat, kíváncsiak egymásra és számíthatnak a gyülekezetre. A hitelessége miatt egyik példaképemnek tekintem Balog Zoltánt, akinél a tanulmányaimat lezáró, gyakorlati évemet töltöttem. Sokszor halljuk lelkészekről, hogy a szószékről politizálnak, amikor őt hallottam prédikálni, akkor egy politikust hallottam, aki lelkészként szólt hozzánk. Számomra példaértékű, hogy nem csak egy gyülekezetben lelkészként van jelen, hanem ennél is többet szeretne tenni értünk, az egész ország sorsáért cselekszik. Annak ellenére, hogy nem mindenki ért vele egyet, nem mindenki kedveli azt, amit ő képvisel, mégis lelkészként nem meggyőzni akarja az embereket arról, hogy tedd azt, ami szerintem helyes, hanem lelkészként van ott, nem önmagáról és a pártról beszél, hanem egyedül Istenről. Úgy hiteles, hogy mégsem politizál, ezáltal azokat is meg tudja szólítani, akik más irányzatban hisznek. Lelkészként nehéz megszólítani olyan

sem felejttem el, hogy akkor a Kossébeliekhez írt levélben ez szerepelt: „erre hívtalak el titeket, hogy tanítsátok egymást”. Ekkor már biztos voltam benne, hogy lelkész akarok lenni és hirdetni Isten igéjét.

B. V.: *Mi az első meghatározó élményed, ami az egyházhoz köthető?*

L. L.: Az első egyházhoz kapcsolódó számomra különösen fontos élményem szintén ehhez a nyári táborhoz köthető. Egy nap felhívtam apukámat, aki egyházmegyei, világi tanácsos, így jobban belelátott az egyház működésébe – ma is emlékezem még, hogy mennyire lelkes voltam –, és mondtam neki, hogy lelkész szeretnék lenni, nem pedig fuvolista. Akkor csak annyit mondott halkán, hogy: „jól van Lili, most nyugodjál meg, egy kukás is dicsérheti Istent, az egyházban nehéz érvényesülni, bármilyen más szakmát is választhatsz, úgy is dicsérheted Istent.”

B. V.: *Mit jelent számodra ez a hivatás?*

L. L.: Azt gondolom, hogy a világ egyik legjobb munkáját végzem, el sem tudok képzelni ennél jobbat. Valójában azzal foglalkozom, aminek szerintem minden ember

életében a legfontosabbnak kellene lennie, az Istennel és a vele való kapcsolattartással. A hivatásom által az emberek közelebb kerülhetnek Istenhez, és így ők is átélhetik azt a boldogságot és az otthonra találás felemelő érzését, amit én is átéltem abban a bizonyos táborban. Ez az érzés teljesen más, mint amit egy szerető családban érzel, sokkal több ez az érzés annál, hiszen ez a feltétel nélküli szereteten alapszik, és különösen megtisztelő a gondolat, hogy én lehetek az, aki Isten által meg tudom mutatni a gyülekezet tagjainak ezt.

embereket, akik más értékeket tartanak fontosnak, de neki sikerül, ezért is nézek fel rá. Egy alkalommal, annak ellenére, hogy mindig nagyon elfoglalt, meghallgatta a prédikációm, ami nagyon sokat jelentett számomra.

B. V.: Mutasd, be kérlek, az eddigi közösségekben végzett munkádat.

L.L.: A mi egyetemi képzésünk kicsit rendhagyóan épül fel: öt év elmélet és az utolsó évben végzünk el a gyakorlatunkat, valójában ekkor már egy teljes állást töltünk be, egy mentor közreműködésével. Így kerültem a Németajkú Református Egyházközösséghez, a gyülekezet körülbelül hatvan főt számol, csak értelmiségiek alkotják. Itt ismerkedtem meg azzal, hogy valójában milyen is lelkésznek lenni, milyen feladatokat kell ellátnom. A gyakorlati év letelte után kerültem az ötödik kerületből a nyolcadik kerületbe, ami egy radikális váltás volt. Hetente húsz hittanórát tartok, nagyon sok roma gyerekkel foglalkozom, ami időnként kihívást jelent számomra. Egyrészt azért, mert teljesen más közösség, másrészt még kezdő vagyok, november 9-én szenteltek lelkésszé. Véleményem szerint, a roma gyerekeket másként kell megszólítani, ez egy

nagyon különleges megmértetés számomra. Egy egyszerű példa: egy elit iskolában is tanítok, ahol az egyik órán feltettem egy kérdést a gyerekeimnek, hogyha találkoznának egy tündérrel, és lehetne három kívánságuk, mit kívánnának? Ez bármi lehetne, nincsenek határok, mi az, amire igazán vágyunk. Az elit iskola tanulói sokat gondolkodtak, de semmit nem tudtak mondani, mert mindenük megvan. Ugyanannak a korosztálynak roma osztályában szintén feltettem ezt a kérdést. A másik csoportban a gyerekek az egész családjuk számára

kívántak boldogságot, egészséget és sikereket az életben. A roma gyerekek eltérő körülmények között élnek, teljesen mást látnak a világból, de ez nem is roma vagy nem roma probléma, hanem sokkal inkább szocializációs kérdés.

B. V.: Mit jelentett számodra az idősek otthonában töltött időszak?

L. L.: Az egyetemi évek alatt egy nyáron két hónapot töltöttem Elő-Pomerámiában egy idősek otthonában. Feladatim közé tartozott, hogy beszélgessek az idősekkel, áhítatokat tartottam, a hétköznapi dolgokban segítettem őket, legyen szó bevásárlásról vagy közös sétákról. Azért választottam ezt a helyet, mert korábban nem igazán tudtam könnyen kapcsolatot teremteni az idősebb emberekkel, és szerettem volna változtatni ezen. Azt gondoltam, hogy ezt is meg kell ismernem, hiszen a gyülekezetemben, amikor majd lelkész leszek, nem tehetek, és nem is akarok kivételt tenni a tagok között. Fontos ott lenni az idősek mellett, hiszen nagyon sokat tanulhatunk tőlük, és köszönettel tartozunk nekik. Nehéz szavakba önteni, hogy miért, de az egész életem megváltozott az ott töltött idő alatt. Amikor oda kerültem, az elején még mindenkit megkérdez-

feláldozom az időmet, az, hogy képes legyek mindig szeretettel és örömmel minden időmet másoknak szentelni. Ez jelenti a legnagyobb kihívást, mivel a lelkeséggel azt vállaljuk, hogy a közösségünket helyezzük magunk helyett az előtérbe.

B. V.: Miben tapasztaltad meg Isten erejét?

L. L.: A nyári tábor után volt, ekkor nagyon sokat imádkoztam, és voltak kisebb áhítatok, amiket én tartottam. Akkoriban még nem is jártam teológiára, kollégista voltam, és volt egy szobatársam, aki nem volt hívő, és elég rosszul viselte, hogy én az vagyok. Amikor meglátott Bibliával a kezemben mindig teátrálisan kirohant a szobából, merthogy ő hallani sem akart a sem a hitről, sem az Istentől. Az egyik este elmesélte, hogy a hétvégén egy nagyon különleges dolog történt vele, és hogy nem tudja tovább tagadni Isten létét, jelen van az életünkben. Többet nem is mesélt arról, hogy mi történt vele azon a hétvégén, de sokkal nyitottabb lett.

B. V.: Véleményed szerint hogyan jelenik meg a közművelődés az egyházban?

L. L.: Nagyon fontosnak tartom, hogy az istentiszteleteket kul-

tem, hogy mit szeretne inni, hogyan szereti a teát, de pár hét után ez már nem is volt kérdés. Együtt éltünk, sokat beszélgettünk, közel kerültünk egymáshoz és fontosak lettünk egymásnak. Ha lehetőségem adódik, még mindig meglátogatom az otthon lakóit, akkor is, ha sokan már nem is emlékeznek rám, én azóta is a szívemben őrzöm a közös emlékeket. Az együtt töltött idő nem csak lelkigondozói jelenlét volt, hanem baráti is, hiszen amikor nekem volt honvágyam, akkor ők is ott voltak mellettem, és amikor valaki haldoklott én is ott voltam mellette. Az otthonban élt egy kedves bácsi, aki nem hozzám tartozott, de mégis gyakran elmentünk együtt sétálni. Ezek a sétákon mindig megálltunk egy ribizlibokor mellett, és együtt lopkodtuk le titokban a termését. Sajnos az egészségügyi állapota egyre rosszabb lett, igaz, ő ateista volt, mégis megengedte nekem, hogy imádkozzak érte. Ezt sosem fogom elfelejteni. Egy másik kedves élményem egy nénihez köthető, aki elhatározta, hogy kötni fog egy sálát, de a kezei miatt már nem tudta megcsinálni. Így végül én kötöttem meg, nem is egy, hanem két sálát.

B. V.: Mi volt az eddigi legpozitívabb élményed a lelkipásztori munka során?

L. L.: Nehéz egy dolgot kiemelni, de már említettem, hogy hente húsz hittanórát tartok. Lélekmengető jó érzés, hogy az órák kezdete előtt, már szünetben, ott ülnek a gyerekek a teremben, és várják a kezdést. Ez akkora elismerés, hogy nem is igazán lehet szavakba önteni, de emellett nagy felelősség is, hiszen előfordulhat, hogy a következő héten már nem lesznek ott, így alapvető, hogy mindig felkészültnek kell lenni, a hitelesség és az őszinte kíváncsiság a legfontosabb.

B. V.: Mi volt az eddigi munkád során a legnagyobb kihívás számodra?

L. L.: A legnagyobb nehézség vagy kihívás számomra az, hogy

túráközvetítésre is felhasználjuk. A célom, hogy a gyülekezet tagjai és a diákok a Biblia történeteinek keresztül kicsit önmagukat, és saját történelmüket is megismerjék. A kulturális értékek megőrzése is hangsúlyos az együtt töltött alkalmon, hiszen hagyományaink és a szokásaink általunk maradnak fent. Természetesen ezeket az értékeket a mi feladatunk tovább adni. Ami ebben kihívást jelenthet az az, hogy mai formába öntsük, hogy a sajátjukénak érezhessék és büszkék lehessenek rá. Igyekszem mindezt a hittan oktatásán keresztül átadni.

B. V.: Mi a véleményed az egyház és közművelődés kapcsolatáról?

L. L.: Azt gondolom, hogy akik keresztényként tagjai valamelyik felekezetnek, miként mi is, azoknak elsősorban a keresztény hitünk a fontos, s csak másodsorban a nemzethez való tartozás, így kellene hozzáállnunk a kultúrákhoz, a kisebb népcsoportokhoz, valójában bármihez, hogy mi elsősorban Krisztus gyermekei vagyunk. Ha az egyház és a közművelődés viszonya csorbát szenved, akkor az azért lehet, mert az egyházban lévő emberek nem ezt tartják elsődlegesnek. Mivel többnyire ezt tartjuk az első helyen, nagyon nagy felelősségünk is van, hogy azt, amit kaptunk

Isten által – tradíciót, kultúrát, történelmi különlegességet – tovább tudjuk adni.

B. V.: Mit jelent számodra a közösség, ahol most dolgozol?

L. L.: Sokszor nehéz hittant oktatni, hiszen mindenhol vannak problémás gyerekek, esetek vagy témák. Ha lehetek egy kicsit önző, számomra egy ima és a gyülekezetem egy biztató háttérrel nyújt. Amikor úgy érzem, hogy nagyon nehéz, elmegyek vasárnap és találkozunk, amikor látom a mosolygó tekinteteket, hogy örülnek egymásnak és nekem is, akkor minden megváltozik, és a nehézségek tovább szállnak. Támogatjuk, imádságban hordozzuk és segítjük egymást a nehéz időszakokban.

B. V.: Most 2017. november 9-én szenteltek lelkésszé, mit jelentett ez számodra?

L. L.: Életem egyik legjobb napja volt, jobb, mint a születésnapok. Akkor éreztem azt, hogy amiért én olyan sokat tanultam, végre célt ért. Egy időszak lezárult és egy új korszak vette kezdetét. Olyan emberek jöttek el, akik gyerekkorom óta imádkoznak értem, és imádkozunk egymásért. Az ócsai gyülekezetből, a Németajkú Református Gyülekezetből és a mostani közösségemből is sokan ünnepeltek velem. Megismételhetetlen élmény volt, innentől kezdve felelősséggel tartozom a gyülekezetem iránt, és eszerint kell élnem.

B. V.: Mikor éreznéd sikeresnek a munkádat?

L. L.: A célom, hogy személyre szólóan tudjam átadni azt a szeretetet, amit Istentől megtapasztaltam. Akkor érezném sikeresnek a munkámat, ha minél inkább meg tudnám ismerni a közösségem tagjait. Amikor készülök a prédikációra, akkor tudjam, hogy a gyülekezetem tagjaival, mely gondolatokat osszam meg, amelyek fontosak lehetnek az életükben, és segítséget nyújthatnak a nehéz időszakokban számukra. A legfőbb célom, hogy minden alkalom a személyességen alapuljon. Emellett nagy örömmel töltene el, ha a hittanosaim is be tudnának kapcsolódni a gyülekezetbe.

LUGOSI LILI Budapesttől körülbelül 30 kilométernyire, Ócsán nőtt fel. Tanulmányait Budapesten, a Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Karának teológus-lelkész szakán végezte el. Szakmai gyakorlatát a Németajkú Református Gyülekezetben, Dani Eszter lelkész felügyelete alatt töltötte, korábban Mecklenburg, német tartományban egy idősök otthonában is dolgozott. Az idei év novemberében szentelték lelkésszé, jelenleg a nyolcadik kerületben lévő Józsefvárosi Református Egyházközség lelkésze.

BALOGH VIVIEN Somogy megyében, Kaposváron a Nagyboldogasszony Római Katolikus Gimnáziumban érettségizett. Felsőfokú tanulmányait az Eötvös Loránd Tudományegyetem nemzetközi tanulmányok szakon végezte el. 2013 óta trénerként társadalomismereti workshopok tartásával foglalkozik, valamint több civil szervezet aktív tagja. Szakmai tapasztalatokra kommunikációs ügynökségek munkatársaként tett szert. 2017 októbertől az NMI Művelődési Intézet kommunikációs munkatársa.